

Premi Local

EL BUCLE

Sola. M'he quedat sola. En aquest joc injust que és la vida, moltes vegades em sento atacada quan no passa el que vull. Costa acceptar que els esdeveniments que podem controlar nosaltres mateixos són molt pocs. A més a més, cada acció que portem a terme en desencadena d'altres. Fins a quin punt he de deixar que m'afectin les coses? És tant senzill quan ignores les paraules ofensives i tant difícil aconseguir fer-ho. No havia estat mai gaire fanàtica de les coses inesperades. Per aquesta raó, quan vaig saber que marxava em vaig sentir petita i perduda. Hi ha tantes coses que no tenim al nostre abast, moltes que es presenten de manera sobtada i a les que no sabem com reaccionar. Algunes vegades, no tenim prou temps per fer-ho.

La manca de control és un estat que no m'agrada, més que res per la incomoditat que em provoca. I avui em trobo aquí, en aquest dia plujós, de camí del comiat d'una persona que surt de la meva vida. Les pèrdues no són fàcils. Estem tan acostumats a comptar amb la presència dels que ens envolten que quan s'esfumen no ho acceptem de manera senzilla. Quan em va dir que tenia l'oportunitat de marxar, vaig somriure i el vaig animar acceptar. Començar una nova aventura, créixer com a persona i experimentar em semblaven prou bones raons per fer-ho. Tot i així, amb el pas dels dies vaig ser conscient que no seria fàcil acomiadar-se, però ho vaig fer. Quan tornava cap a casa, després d'una última abraçada, encara estava en xoc. Tenia la mirada perduda i em passaven moltes coses pel cap. Molts moments compartits, moltes converses, molts riures... Quant de temps passaria alimentant-me de records?

Els dies posteriors es van tornar complicats. Primer, l'escepticisme m' envaïa. Segur que això no ha passat, no pot ser, no m'ho crec. Llavors, la incredulitat va donar pas a la ràbia, però aquesta anava acompanyada d'una immensa tristesa, que va provocar que fos una altra persona, potser molt més callada, molt més dòcil i sense cap dubte més distant. Això sí, fins el dia de l'explosió. No vaig poder preveure amb exactitud quan arribaria, però ho va fer. En el meu cas, es van ajuntar la frustració i la impotència, la ràbia i la pena. Vaig arribar en aquell punt de dir prou. Hi va haver un moment que em costava respirar,

inhalava i exhalava repetidament i amb ànsies, com si vulgues emmagatzemar l'aire. Les llàgrimes es feien el seu propi camí pel meu rostre, fins que es perdien en la pluja d'aquell dia. Notava un buit al pit i cada cop que respirava, es feia més gran. M'aferrava amb força a tu, esperant que canviessis d'opinió, sense cap intenció de demanar-t'ho per por a sentir-me massa egoista. I vas marxar.

Com puc resignar-me a aquest final? Mentre la veu dels meus pensaments entra en aquest bucle constant que fa que m'hagi d'esforçar per tirar endavant dia rere dia, començo a tremolar i tanco els ulls amb força, intentant apagar el més neguitós dels pensaments. Sola. M'he quedat sola.

Cristina Collbatallé